

LORENA LENN

DRAGOSTE NEAȘTEPTATĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LENN, LORENA

Dragoste neașteptată / Lorena Lenn.
Timișoara : Stylished, 2018
ISBN 978-606-94670-1-5

821.135.1

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40)727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

DRAGOSTE NEAȘTEPTATĂ

Soțului meu Silviu, cu toată dragostea.

*Îți mulțumesc pentru iubirea ta
neașteptată și necondiționată.*

Visul devine coșmar

Gabriella Price simțea cum, dintr-o dată, viața ei devenise un coșmar. Peste noapte, toate speranțele i se ruinaseră, din cauza imensei greșeli pe care o făcuse, acceptând un post de animatoare timp de trei luni, pe perioada verii, după absolvirea cursurilor unei facultăți de design interior. Job-ul era într-un bar dintr-un mic orașel din Italia. Această experiență trebuia să fie una de neuitat în sens pozitiv și nu așa cum se prezenta în acest moment. Gaby își amintea perfect momentul în care avionul aterizase pe pistă: era un soare strălucitor, care promitea, parcă, noi începuturi. Din aeroport, ea și alte zece fete fuseseră transportate cu autocarul până la destinație; în anunțul de angajare era specificat faptul că era nevoie de mai multe animatoare.

Gabriellei nu i se păruse nimic ciudat până în momentul în care au ajuns în ceea ce părea a fi mai degrabă un depozit, decât o sală obișnuită de interviu, și li s-au confiscat pașapoartele și telefoanele. Totul devenise dintr-o dată sumbru atunci când în locul patronului clubului respectiv au apărut mai mulți bărbați înarmați, cu fețele acoperite, care le-au înconjurat, cu scopul vădit de a le intimida. Cel care părea să fie șeful acestora le adresa câteva cuvinte într-o engleză stricată, cu accent italian, din care fetele au înțeles că scopul pentru care se aflau acolo era, într-adevăr, acela de a lucra în club, dar nu numai ca animatoare. Trebuiau să satisfacă și alte dorințe ale clienților, cei care

Res voiau să aibă parte de atenție și poate răsfăț. Li s-a mai spus să nu încerce să fugă, fiindcă pedeapsa este moartea. Când fetele au început să țipe și să plângă, bărbatul le-a spus să înceteze și să se conformeze, explicându-le că nu au nicio cale de scăpare, mai ales că actele și mobilele lor erau la ei.

După ce șeful și-a terminat discursul, fetele au fost duse cu forța în camerele lor, pentru a fi pregătite pentru ce va urma. În camera unde fusese dusă Gaby, se afla o femeie îmbrăcată sumar, care în loc de salut îi spuse:

— Drăguța mea, n-are rost să plângi. Țta e destinul tău de acum înainte și ar fi bine să-l accepți. Ia asta pe tine, în două ore ai primul client, adăugă femeia cu un zâmbet malițios care o făcu pe Gaby să-i înghețe sângele în vene.

După ce termină de vorbit, femeia, care se prezentase ca fiind Mysteria, plecase din cameră. Gaby fugise la ușă să vadă dacă nu ar putea să evadeze, dar ușa fusese încuiată rapid.

Se aruncă pe pat și se abandona primului impuls, care nu mai putea fi oprit: plânse până oboise. Nu-i venea să creadă cum totul se schimbaseră peste noapte și tot ceea ce trebuia să fie o distracție de vară se transformase în coșmarul vieții ei. Nu putea să conceapă că nu-și va mai revedea familia: părinții ei, Alice și Edward, și pe fratele ei Sean, pe care îi iubea enorm și care în mod sigur erau deja îngrijorați, fiindcă nu mai primiseră nicio veste de la ea de când urcase în avion. Desigur,

mai era și Ron, prietenul ei, care probabil era la fel de neliniștit. Ținea la el, erau împreună de patru luni și la început părea un bărbat care o putea iubi așa cum își dorea. Până de curând, însă, când un episod o făcuse să se gândească serios la viitorul lor, un episod de care nu-i făcea plăcere să-și amintească. Ce-și amintea, în schimb, era felul în care părinții ei insistaseră ca ea să-l accepte pe Ron. Apoi gândurile îi zburară la Meg, prietena ei cea mai bună, la care ținea foarte mult și care îi fusese mereu aproape. Prin minte îi trecuseră deodată tot felul de gânduri amestecate, de la speranțe până la gânduri negre, pe care le abandonă însă rapid, deoarece știa că orice i s-ar întâmpla, nu va fi în stare să recurgă la gesturi disperate.

Un alt lucru de care era convinsă era acela că în niciun caz nu va purta ce îi dăduse Mysteria.

Se uită la ceas. Nu-i venea să creadă că într-o oră un bărbat va intra în cameră și va dori s-o aibă, ea, care de-atâtea ori își imaginase că va avea parte de o poveste de dragoste minunată, alături de un bărbat care o va iubi așa cum își dorea... Știa acum că nu mai avea cum să fie Ron acela care va deveni, odată cu trecerea timpului, alesul inimii ei, chiar dacă mai mult părinții ei o convinseseră că Ron era cea mai bună partidă pentru ea. Acceptase cu greu ca el s-o urmeze în Italia, doar fiindcă insistase și îi făcuse o promisiune pe care spera că o va respecta.

Simțea că toată viața ei se sfârșise și că nu va mai putea să obțină vreodată tot ce își propusese:

o carieră în design interior, o casă pe care s-o decoreze așa cum își dorește, și, desigur, o dragoste numai și numai a ei. Se gândea cu tristețe unde o adusesese dorința ei de independență financiară, dar și personală.

Ron urma să ajungă acolo cu avionul în câteva zile, tot pentru o slujbă sezonieră ca barman, și o va scoate de acolo. Regreta și acum că nu insistase ca el să vină odată cu ea. Dacă ar fi fost acolo, în mod sigur n-ar fi ajuns în situația aceea. Nu putea uita felul în care fuseseră privite atât ea, cât și celelalte fete, și ce pedepse li se promisese în cazul refuzului de a satisface clienții; își strânse pumnii, amintindu-și cum bărbații aceia le rupseseră bluzele de pe ele, pentru a le examina, lăsându-le doar în lenjerie intimă. Cel puțin nu fuseseră total expuse, dar până când? se întrebase ea. Acum știa răspunsul. Până cei care urmau să plătească pentru serviciile *animatoarelor* vor veni în camerele acestora.

Toate astea i se păreau nedrepte Gabriellei. Își frângea mâinile de supărare, și, deși ar fi vrut să le oprească, lacrimile îi inundau în continuare ochii, iar inima îi bătea cu putere. Gaby credea că viața oferă lucruri frumoase numai oamenilor buni, dar acum avea parte de o lecție așa cum nu și-ar fi dorit niciodată, cu toate că nu făcuse rău nimănui. Nu credea că va ajunge să cunoască lumea acelor femei care-și vindeau trupul pentru bani, dar spera să iasă din acest coșmar cât mai repede. Știa că atunci când va scăpa de aici, pentru că odată

și-odată tot va fugi, se va răzbuna pe cei care-i făcuseră asta. Nu meritau să trăiască nicio secundă în plus. Se gândea cu oroare la femeile care fuseseră deja victimele traficantilor și la lucrurile oribile pe care le făceau acestora.

Se duse în dreptul unei mici ferestre. Reuși să observe printre gratii că soarele apunea, la fel și fericirea ei.

Timpul trecuse repede și la un moment dat auzise că se deschide ușa. Gaby era lângă geam și nu se întoarse imediat, nu voia să pară speriată. Realiza cu fiecare clipă că se afla într-un bordel și nu într-un club, așa cum trebuia să fie, și spera să poată scăpa de acolo cât mai repede. Când în sfârșit se întoarse, văzuse una dintre brutele celui care își spunea *Maestrul* stând în pragul ușii cu cel care avea să fie primul ei client: un bărbat tânăr, brunet, cu ochi căprui care îndemneau parcă la supunere, cu statură athletică și frumos, lucru care pe Gaby o nedumerea și o făcea să respire repede. Se așteptase la un bărbat în vârstă, dar până la urmă era evident că și bărbații tineri apelau la serviciile acestor femei.

— Cu o astfel de bunăciune m-aș distra și eu, zise bruta zâmbind cu poftă.

— Așteaptă la rând. Eu am plătit primul pentru ea, așa că, dă-mi voie... îi replicase tânărul, privindu-l în mod categoric pe cel care stătea în pragul ușii. Gaby roșise violent în timp ce bruta spuse:

— Bine atunci, vă las singuri, distrați-vă!

— Așa vom face, îi răspunse tânărul, după care închise ușa.

Gaby, îngrozită și înfuriată, privea în altă parte. Tocmai auzise cum doi bărbați vorbeau despre ea ca și cum ar fi fost un trofeu.

— Te asigur că nu vei avea motiv de distracție, zise Gaby cu glas tăios, care spera să-l descurajeze. Îl privea și nu putea crede că acest bărbat o va atinge, iar ea va trebui să suporte asta... îi venea să se ascundă undeva, mai ales că el o privea intens, într-un mod inexplicabil, iar inima ei bătea tot mai repede...

— Haide, ce mai aștepți? Fă ce-ai de făcut și să terminăm odată, iar apoi pleacă! îi spuse Gaby cu un glas rece, sfidând pericolul.

Bărbatul se apropiase de ea și o luă în brațe, iar ea întoarse capul, simțindu-și inima sfâșiată. Nu asta dorise pentru ea, pentru trupul ei... ar fi vrut să leșine, dar vocea lui o trezise la realitate:

— Așa te porți cu clienții? Oricum, mă bucur că am ajuns primul la tine, așa cum speram, am auzit că ești o femeie valoroasă, am plătit mult să intru aici și să te am, îi spuse el, șoptindu-i toate astea la ureche, înfiorând-o pe Gaby. O ținea în brațe ferm, dar blând în același timp.

Gaby închise ochii, imaginându-și că se află în altă parte, dar când îi deschise era tot în brațele acelui bărbat, care îi șoptise în continuare:

— Am dat mulți bani, așa că nu face vreo prostie să îți tipă sau altceva. Mai trebuie să știi că nu sunt aici

ca să-ți fac rău, nu te voi atinge, doar stai liniștită, îi spuse el blând, ținând-o în continuare în brațe.

— Atunci de ce ești aici, cum de te afli într-un loc ca ăsta? întrebă Gaby încet, uimită.

— Am plătit ca să fiu cu tine toată noaptea și ziua următoare și dacă totul va merge bine, te voi scoate de aici frumoasă, și vei fi în siguranță apoi în brațele iubitului tău Ron, zise el accentuând ultimele cuvinte și privind-o într-un fel în care pe Gaby o înfiora.

— Dar cum se poate așa ceva?! Ron știe deja că mă aflu aici? zise ea desprinzându-se din îmbrățișarea lui.

— Da, mă aflu aici la dorința lui Ron. Mi-a zis că te-a sunat de mai multe ori, și s-a gândit că s-a întâmplat ceva fiindcă nu i-ai răspuns. Așa că m-a angajat să te găsesc, iar eu mă aflu acum în misiune sub acoperire.

— Vorbești serios? Îngăimă ea.

— Sunt detectiv Tyler Fox, spuse el întinzându-i mâna, pe care ea o atinse cu ușoară ezitare, lucru care îi smulse un zâmbet bărbatului.

— Nu mă așteptam la acest lucru...

— Gaby, nu pot să-ți arăt insigna, deci nu pot să-ți dovedesc nimic. Trebuie, însă, să ai încredere în mine, spuse el privind-o intens.

Cu o singură privire, bărbatul îi stârnise reacții pe care Ron nu reușise să i le provoace vreodată. Alungase însă rapid gândul despre iubitul ei.

Tyler, la rândul său, se afla de cinci minute cu ea

în cameră și se simțea tulburat de frumusețea ei.

Gaby era puțin mai liniștită, acum că aflase toate astea, nu mai tremura ca atunci când venise el. Îl observa pe acest Tyler, care o nedumerea total. Ochii lui erau obișnuiți cu ordinele, iar totul la el exprima putere, seducție, masculinitate. Gaby se așezase pe scaun, privindu-l cum își dădea sacoul jos și îl puneă pe marginea scaunului.

— E foarte cald aici și cum stau până mâine seară trebuie să fiu cât mai comod, nu crezi? Întrebă el.

— De unde știi de locul ăsta? zise ea privind în altă parte, jenată de toată situația.

— Asta e meseria mea: să știu tot ce trebuie despre ceea ce mă interesează. De fiecare dată mă informez în amănunt pentru fiecare misiune la care particip.

Tyler venise lângă ea și se așezase privind-o cu interes.

— În ce constă misiunea ta acum? Întrebă Gaby curioasă.

— Nu pot să-ți dau prea multe detalii, dar tot ce pot să-ți spun este că trebuie să-l prindem pe *Maestru* și grupul lui de ticăloși.

— Sper să reușești! E oribil ce pot face oamenii ăștia. Toate astea... nu ar trebui să se întâmple... zise ea cu un oftat.

Tyler veni lângă ea și o luă în brațe spunându-i:

— Știu, așa e. Deși eu și echipa mea facem tot posibilul să-i oprim pe cei ca ei, din păcate nu pu-

tem stopa ceea ce se întâmplă la nivel global, cu organizațiile de traficanți.

— Până și termenul folosit ca să-i denumești e groaznic... N-aș fi crezut niciodată că voi ajunge aici, să trăiesc clipele astea, spuse Gaby, savurând pentru o clipă îmbrățișarea lui.

Îi oferea atâta liniște, dar își aduse aminte de cine era el, de scopul lui acolo, de ceea ce trebuia să facă ea, de faptul că Ron era iubitul ei. Nu putea, totuși, să se lase îmbrățișată de un necunoscut.

Tyler simțise ezitarea ei și se dusese în dreptul ferestrei:

— Se pare că ai noroc, nu? Adică eu sunt aici, nu altcineva, și am nevoie ca tu să fii liniștită. Doar așa vom putea duce asta la bun sfârșit.

— Da, așa e... zise Gaby cu recunoștință. Dar celelalte fete? Cu ele ce se întâmplă?

— Au lângă ele colegi de-ai mei. Toți suntem infiltrați aici pentru siguranța voastră. Totul va fi bine Gaby, vei vedea. Ai încredere în mine, zise el privind-o cu drag, înfrânându-și pornirea de a o lua din nou în brațe.

Era conștient de situația lor, de misiunea lui, de faptul că ea aparținea altui bărbat, dar ceea ce simțise încă de când intrase în cameră și o privise se amplifică fără voia lui.

— Asta e bine, e foarte bine. Dar ce se va întâmpla când veți pleca? Nu veți putea fi tot timpul lângă noi, spuse ea, simțind din nou cum o cuprinde teama.

— Până atunci sper să fiți ieșite de aici și să vă puteți întoarce liniștite la viețile voastre, zise el.

Era conștient că numai liniște nu va simți până nu va reuși să o scoată de-acolo pe femeia care îi stârnea atâtea reacții.

— Și eu sper asta. Abia aștept să mă văd acasă, zise ea nerăbdătoare, privindu-l cu speranță.

Știa că depinde de el în acest moment, și, deși nu îi plăcea să se bazeze pe nimeni, în acest caz știa că nu are altă soluție.

— Și lângă Ron, desigur, zâmbi Tyler forțat.

— Da... și lângă el, zise ea fără prea multă convingere.

El zâmbi încurcat.

— Tyler, îți mulțumesc pentru tot! Voi avea grijă să fiți răsplătiți pentru tot ceea ce faceți pentru noi, îi spuse Gaby recunoscătoare, iar el savura modul în care îi rostea numele.

— N-ai pentru ce să-mi mulțumești, zise el hotărât. Și în niciun caz n-avem nevoie de răsplată financiară! adăugă Tyler.

Întunericul se așternea încet, iar Gaby simțea că totuși viața va fi așa cum își imaginase. Speranța își făcuse din nou loc în inima ei.

— Ar trebui să dormi, Gaby.

O privea cu ochii aceia care ascundeau atâtea.

— Ai dreptate, așa voi face, dar înainte de asta, merg eu prima la baie, zise ea fermă.

Plecă înainte ca el să-i observe roșeața din obraji.

— Ok, zise el zâmbind.

Bărbatul se schimbă, luându-și un halat lung, alb.

— Tyler! aude vocea femeii strigându-l. Ușa asta e defectă, nu se poate închide.

Gaby ura băile care nu aveau încuietoare, ea și acasă se încuia, spre amuzamentul familiei ei.

— În locuri ca asta, băile n-au nevoie de-așa ceva, frumoaso, îi răspunse el amuzat. Poți sta cât timp ai nevoie, eu voi fi aici, continuă el, ignorând cu încăpățănare dorința care nu-l mai lăsa în pace de când o văzuse.

După câteva minute, Gaby venise în cameră și îl văzuse așezat pe scaun, gânditor.

— Am terminat, poți să te duci și tu.

Se băgase apoi rapid în pat și își trase plapuma până sub bărbie.

— Încearcă să dormi, ai nevoie de asta, îi zise el zâmbindu-i, iar Gaby îi zâmbi și ea, simțind că ochii lui o puteau cuprinde cu totul.

Ceva mai târziu, când Tyler se întoarse în cameră, o surprinse cu ochii închiși și se strecură ușor în pat, lângă ea.

Simți că începe să tremure și îi spuse:

— Dacă dorm pe canapea, vom da de bănuț. Trebuie să fiu aici, lângă tine, în cazul în care intră cineva, șoptise el, simțind că respiră puțin mai greu ca de obicei.

— Ai dreptate, zise femeia, încercând să-și revină.